

PARLEM DE CUINA

“Tintin et Milou”

Si la setmana passada descobríem un poc més del món de la gastronomia de la ma d' Astérix i Obélix, dos personatges coneguts a reu del món, la jornada d'avui compta amb un altre convidat de renom, el periodista belga Tintín.

Les aventures de Tintín és molt probablement el còmic europeu més influent des del segle XX (malgrat que Astérix tingui en ocasions més volum de ventes). Creada pel dibuixant belga Georges Remi, conegut pel pseudònim d'Hergé (que és així com sonen les inicials del seu nom, capgirades), la sèrie està formada per 24 àlbums: el primer dels quals fou publicat el 1929, a la revista *Le Petit Vingtième*; i el penúltim l'any 1975, cal a dir que el darrer, *Tintín i l'Art-Alfa*, quedà inacabat, encara que se'n publicaren, de forma pòstuma, els esborranys de l'autor.

Les aventures de Tintín traduïdes a més de 60 idiomes, i publicades a la pràctica totalitat de països del món ens serviran per fer un tomb per les cuines del països que ha visitat aquest intrèpid reporter acompanyat del seu inseparable amic, el gos Milú.

Anant de forma cronològica, ja a la primera aventura: *Tintín al país dels Soviets* (1929-1930), podem descobrir el bon cor de Tintín al convidar a un vagabund (que després no seria tal) a menjar un plat de sopa de col ben calenta; que es un plat tradicional de Rússia anomenat Borshch (Sopa elaborada amb col, bleda-rave, patata i carn).

Hergé, però, reflectia a les històries de Tintín la realitat de l'època, així que en el decurs d'aquesta aventura de Tintín a la ex Unió Soviètica podem observar la imatge de Moscou totalment arrasada per la guerra i com en una racó, quasi sota les runes descobrim una fila de nins raquítics que fan cua per a que un soldat els lliuri un rosegó de pa, això si després de respondre a la pregunta: Ets comunista? Si?, dons agafa un tros de pa. La segona aventura de Tintín transcorre per terres africanes: *Tintín al Congo* (1931), on descobrim un continent ple d'animals salvatges que son caçats per a sustenir de les poblacions natives, fins i tot en Tintín dona una bona mostra de la seva astúcia com a caçador, caçant antflops i altres animals; fins hi tot un rinoceront, malgrat no empri una forma, diguem-ne convencional, per a fer-ho.

Al final del seu viatge africà, Tintín és convidat a Chicago donant peu a la tercera aventura: *Tintín a Amèrica* (1932), on descobrim tota mena de tòpics gastronòmics de la terra de l'altre

costat de mon: Cowboys bevent Whisky i fins hi tot podem veure a Tintín calmant la seva set amb un conegut refresc que malgrat no es fa menció a la seva marca la fisonomia de la botella no deixa lloc a dubte. Però el moment gastronòmic més important que podem extreure d'aquesta història és la visita de Tintín a una fàbrica de conserves de carn, una indústria que a les hores, en ple bum industrial, estava en alça a tot el continent Nord Americà.

I d'Amèrica passam a recórrer des de l'Egipte a la Índia amb *Els cigars del Faraó* (1934), en aquesta història Hergé, que al llarg de la seva vida realitzà nombrosos viatges arreu del món per a documentar-se, ens submergeix dins la cultura de la gent del desert, les piràmides, les mòmies, les jungles índies i com no en el menjar, com el banquet a base de fruites que ofereix el Maharajà de Rawhajpurtalah a Tintín.

Les aventures de Tintín a l'extrem Orient continuen amb la següent aventura *El Lotus Blau* (1936) i després d'aquest es publicà l'*Orella Escapçada* (1937) una aventura a Sud Amèrica on aprofitam per descobrir com els indígenes de la selva porten el menjar més enllà de les propietats alimentaries; fins al punt que li confereixen propietats màgiques al fet de menjar per tal de curar dolències, així el cor del pobre Milú, si Tintín no ho evita, serà extret pel xamà del poblat.

Anglaterra, Centre Europa, Aràbia, França i fins hi tot la lluna, són alguns dels escenaris que emprà Hergé per a les correrries d'en Tintín, històries de caire polític, conflictes entre països, tràfic de drogues i armes, petroli, etc; tots ells temes que avui dia són tan actuals com en el moment de la confecció de les 24 històries i que ens permeten endinsar-nos dins múltiples cultures i fer una viatge amb la imaginació al voltant del món. Després d'un parell d'hores devorant els còmics d'en Tintin per

a la confecció d'aquest article, si m'hagués de quedar amb una escena, diguem-ne, divertida i relacionada amb la nostra secció, seria la del capità Haddock intentant fer una “cata” de whisky dins el coet espacial que l'ha de portar a la lluna (*Aterratge a la Lluna*, 1954), i que ens dona una idea del difícil que pot resultar pel astronautes, una operació tan bàsica com és beure o menjar. La recomanació gastronòmica, abans d'acabar, l'estreiem d'*El temple del Sol* (1949). Just al principi de l'aventura, quan Tintín arriba a Callao (Perú) acompanyat pel capità Haddock i disposats a trobar i alliberar el seu amic el professor Tornasol, que roman segrestat. En el mateix port d'arribada, Tintín i el Capità són rebuts pel Cap de la policia, que els dona la benvinguda amb un brindis especial amb Pisco, un licor tradicional del Perú i Xile. El licor de Pisco és un aiguardent de raïm, destil·lat com el conyac, però que no necessàriament ha de romandre dins barrals de fusta. Afegir, però, que entre el Pisco

Xile i el del Perú existeixen algunes petites diferències que fan que entre els dos productes existeixi certa rivalitat.

Endívies amb gambes marinades amb Pisco.

Ingredients per a 5 persones : 1 quilogram de gambes fresques, ½ copa de pisco, ¼ de copa de suc de llimona, 1 o 2 dents d'all picades, 2 cullerades de coriandre picat, 1 cullerada d'oli d'oliva verge, sal i fulles d'endívies.

Elaboració: Pelarem les gambes i les assaonarem amb el licor, els alls picats, la meitat del coriandre i la sal. Els deixarem marinar uns 15 minuts. Després les tallarem a daus petits i les saltejarem dins una pella a foc viu uns 3 minuts. Els hi afegirem el suc de llimona, el suc de la marinada i la resta de coriandre. Rectificarem de sal si fos necessari i les servirem calentes dins les fulles d'endívia, regades amb la salseta de suc de llimona i pisco.

Bona setmana i ens trobam d'aquí a 7 dies.

Juan A. Fernández
parlemdecuina@hotmail.com
www.cuinant.com

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Mundial de futbol de Sudàfrica: “Panem et circum”

Estem vivint la gran parafernàlia del Mundial de futbol de Sudàfrica. Hi ha moltes preguntes a fer-se, ja que de cop i volta ha aparegut un gran excés de nacionalisme, i patriotisme espanyol, quan qui realment juga no és Espanya, sinó una selecció espanyola de futbol. Uns jugadors de diferents comunitats autònomes, que conformen l'esmentada selecció, que cobren uns sous multimilionaris, per a “defensar un color” diuen alguns a alguna de les seves declaracions. Em deman si els mateixos que ho manifesten, hi haguessin de córrer darrera la pilota amb un sou mínim interprofessional o de mileurista, si tant els importaria “la roja” com així la denominen pel carrer, i s'ho prendrien de manera tan seriosa. Em sembla que a ells no els han rebaixat el sou per sortir de la “crisi” com han fet amb altres col·lectius de treballadors, bastant més mal pagats. Que cada cop que guanyen un partit siguin rebuts com a “herois”, a mi que s'empri aquest terme per a definir a una persona que juga al futbol, malgrat ho faci molt bé, em provoca dues coses: Gràcia per un costat, ja que el sentit de l'humor mai s'ha de perdre; i una mica de vergonya aliena, que s'empri aquesta paraula, per definir-los.

Voleu dir, que això del mundial cèlebre, no ha estat una gran cortina de fum, no tan sols a nivell de l'estat espanyol, sinó mundial, vuvuzeles escandaloses incloses, per a facilitar que una gran part de la població mundial, estàs aferrada a “la caja tonta” com fa un cert temps es va conceptual l'aparell de televisió, enlloc d'ocupar-se, per exemple a l'estat espanyol- altres també han rebut el reajust per sortir de la crisi que els nostres “amics” del món financer han provocada (llegiu gran capital- o neoliberalisme salvatge)-

de la concebuda pujada d'IVA, de les rebaixes de sous, del congelament d'altres, del tema de les pensions, que volen que cotitzem fins als 67 anys, i de la pèrdua diària de poder adquisitiu, no tan sols dels funcionaris amb la retallada, sinó de tots i cada un dels ciutadans de l'estat espanyol?

He escrit fins a la sacietat, que Neró va encunyar la frase: “Panem et circum” (Pa i circ), per tenir al poble romà quiet i que no se li esvalotés massa i així poder anar fent el que li passes pel dallonses sense massa preocupacions; i com podeu veure, li han sortit bastant bons imitadors, els quals tal volta, amb els mitjans que tenen ho han perfeccionat (Neró no tenia televisió i acab de fer un rodolí sense voler). S'ha desfermat una eufòria que per a mi no és ni normal, ni natural. No fa gaire, vaig arribar fins a un bar a comprar un parell de cerveses, ja que se'ns havia oblidat de comprar-ne i s'havia fet tard. Vaig coincidir, mentre televisaven el partit Espanya-Portugal. El rebombori increïble. Hi havia una persona quasi pujada a la barra del bar i amb uns símptomes evidents d'histerisme: la cara congestionada, vermella i quasi deformada, que es dirigia a l'aparell de televisió (ben igual que si tingues oïdes, bon ensurt si li hagués contestat), donat ordres peremptòries als jugadors de la selecció espanyola. Vaig pensar que de continuar així tindria una pujada de tensió sanguínia, que estic convençut que ja la tenia, i que podria acabar amb una angina de pit. No em digueu que la imatge que descriu, no és patètica. Doncs com aquestes no és la primera que he vist, quan he enganxat algunes telenotícies on mostraven les celebracions després de les diverses victòries de la selecció “Roja i gualda”. El futbol s'ha convertit en una gran màquina de fabricar i moure doblers a balquena. De muntar personatges “herois”

o tal volta “gegants amb peu de fang”, mentre la massa manté tot el muntatge, es desfoga de diverses frustracions i uns quants “listillos” es munten en el dòlar.

A vegades m'he demanat, si tota l'energia malbaratada que s'empra en el món quan hi ha un mundial de futbol, fos emprada per arreglar altres situacions i temes, que per a mi tenen una preferència absoluta, ja sabeu quins són els que em llegiu, possiblement, quasi segur que viuríem en un paradís. I si el muntant de milions d'euros que s'arriba a moure fossin recol·lectats per altres menesters, seria una passa immensa per a eradicar la pobresa en el món. Això seria vertadera solidaritat!

Per acabar, unes xifres significatives de Sudàfrica. Existeixen fortunes immenses en els principals centres de negoci d'Àfrica. Una quarta part de la població està a l'atur i viu en menys de 1'25 dòlars al dia, més o manco un euro. El vint per cent dels adults està infectat de Sida. Es calcula que hi ha un milió dos-cents mil orfes. I em voleu dir a qui els hi hauran arribat la major part dels doblers d'aquest mundial? . Crec que per respondre no manca haver estudiat a la Sorbona.

I per acabar, quan surti publicat l'article, hi haurà el campió del mundial, celebracions quasi “orgiàstiques”, que em pens evitar a ésser possible, sinó és que m'enganxa alguna mirant algun noticiari, i mentre pensaré que la manipulació ha arribat a cotes altíssimes de perfecció.

Josep Bonnin